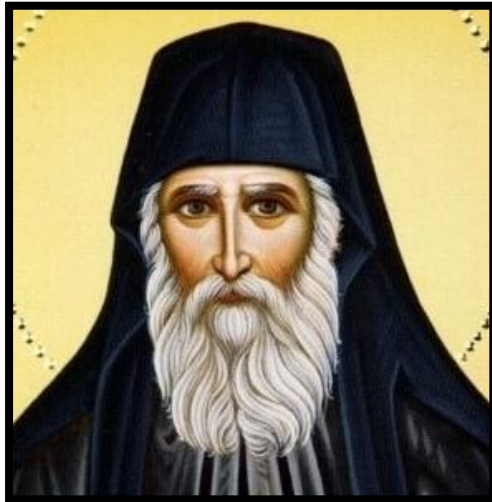

Ορθόδοξο Τριμηνιαίο Χριστιανικό Περιοδικό

ΤΟ ΛΕΝΤΙΟΝ

«...ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου, καὶ τίθησι τὰ ἰμάτια, καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ...» (Ιωάν. ΙΓ στ.4,5)

Ἅγιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης

Ο προστάτης της Ενώσεώς μας

**ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
«ΔΙΑΚΟΝΟΙ ΤΩΝ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»**

Έτος 4^ο Τεύχος 12^ο Δεκέμβριος - Φεβρουάριος 2021-2022
ΑΘΗΝΑΙ

Διατίθεται Δωρεάν

Ο Σκοπός μας & Πληροφορίες της Ενώσεως.....	2
Ουκ ήλθον διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονεῖσαι.....	3
Οι κληρονόμοι του Ουρανού.....	4
Ἰησοῦς Χριστός Σωτήρας και Λυτρωτής.....	6
Το ὀρθόδοξο δωδεκαήμερο των Χριστουγέννων.....	8
ΟΜΙΛΙΑ. Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.....	11
Οι Ἅγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας για την Εορτή των Θεοφανείων.....	14
Ἡ Κορίνα ἀπὸ το Περού.....	18
Ἀμαρτίες και Ἀυτοκριτική.Ερωτηματολόγιο.....	22
Ἀγιογραφία Ἁγίου παισίου.....	23
Μια μεγάλη δωρεά.....	24
Ὁ Μέγας Ἀντώνιος (περιστατικά ἀπὸ τὴ ζωὴ του).....	25
Ἡ Ὑπαπαντὴ του Κυρίου.....	27

Πληροφορίες και εγγραφές μελών στα τηλέφωνα:

Μερικοί ἀπὸ τους τομείς της ἐνώσεώς μας:

- Συντροφιά σε ηλικιωμένους και ἀνάγνωση ψυχοφελών βιβλίων.
- Παροχή συμβουλών και πληροφοριών που ἀφορούν σε θέματα καθημερινῆς πρακτικῆς (συνταγογράφηση φαρμάκων κ.λ.π..)
- Μεταφορά ηλικιωμένων σε νοσοκομεία ἢ ἄλλους ἰατρικούς φορεῖς.
- Παροχή εργασιών οικείας (π.χ. υδραυλικές εργασίες, ηλεκτρικές, κ.α.)

2102281734 / 6974606161

Δευτ.-Τετ.-Σαβ. 10:00-14:00

Τριτ.- Πέμπ. 10:00-14:00 & 17:00-20:00

Ἡ Ἰστοσελίδα μας: www.poeka.gr

Ἐδρα της Ενώσεως: Σάρωνος 6,

Τ.Κ. 111 43 Ἀθήνα

Email: diakonoi.xristou@gmail.com

Α.Φ.Μ.: 997249989, Δ.Ο.Υ. ἸΔ Ἀθηνών.

Για Δωρεές - Εγγραφές - Συνδρομές

Τράπεζα Πειραιώς:

IBAN: GR34 0172 0450 0050 4509 1901 473

Τράπεζα Εθνική:

IBAN: GR840 11010 900 000 10900 5678 26

(Παρακαλώ σε περίπτωση κατάθεσης να αναγράφεται το ονοματεπώνυμό σας για να σας αποστέλλεται ἀπόδειξη)

«Καί γάρ ο υἱός του ανθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλά διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Μάρκ. ι' 1-45)

Ο Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ πρῶτος διάκονος-υπηρέτης-πάντων τῶν ἀνθρώπων, πρὸς χάριν τῶν ὁποίων ἐγίνε καὶ ἄνθρωπος δια νὰ τοὺς διακονῆσει. Ἐχοντας σημαῖα καὶ λάβαρο τῆς διδαχῆς αὐτῆς τοῦ Χριστοῦ, με τὴν ὁποία ἀναδημιουργεῖται ὁ νέος λαὸς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦμε τὸν ἐνανθρωπίσαντα δι' ἡμᾶς Κύριο νὰ μας εὐλογεῖ, ὥστε νὰ πορευόμαστε πάντοτε ὡς διάκονοι τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν Του.

«ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». (Ματθ. κε' 31-46)

Σκοπὸς καὶ πόθος μας εἶναι νὰ κοινωνήσουμε καὶ νὰ διακονήσουμε τὸν Χριστό, ἐν τῷ προσώπῳ ἐνὶ ἐκάστῳ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν μας

Οι κληρονόμοι του ουρανού

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Εκδόσεις «Παρησία» Αθήνα
2016)

Ο Πύργος της Χαράς

(...συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος)

Με τον ένατο όροφο ολοκληρώνεται η πυραμίδα του παραδείσου. Αλλά πάνω από τον ένατο όροφο υψώνεται και κάτι που μοιάζει με δέκατο όροφο της πυραμίδας, αλλά σαν ένας πύργος φάρου, που φωτίζει ολόκληρη την πυραμίδα, της οποίας θεμέλιο είναι η ταπεινοφροσύνη και ο υψηλότερος όροφος το μαρτύριο.

Για την οικοδόμηση αυτού του πύργου φωτός δεν πασχίζουν οι άνθρωποι. Το παρέχει ο ίδιος ο Δημιουργός από την πλευρά Του, λόγω της αγάπης Του. Μα επειδή αυτός ο πύργος παράγει ανείπωτη χαρά σε κάθε ψυχή που τον βλέπει, γι' αυτό τον αποκαλέσαμε πύργο της Χαράς. *Χαίρετε και αγαλλιάσθε, ότι ο μισθός υμών πολύς εν τοίς ουρανοίς.* Και η χαρά και η αγαλλίαση και ο μισθός! Όχι χαρά παροδική, αλλά απέρατη. Όχι αγαλλίαση σωματική που τελειώνει με πικρία και απογοήτευση, αλλά αγαλλίαση πνευματική που σηματοδοτεί την αιώνια πνευματική απόλαυση. Και όχι μισθός εργάτη, αλλά μισθός γιού, όχι από ξένο αφέντη, αλλά από τον Πατέρα, όχι με την ώρα, αλλά με την αγάπη.

Αυτός ο πύργος της χαράς μοιάζει περισσότερο να κατεβαίνει από τον ουρανό παρά να ανεβαίνει από τη γη. Μ' αυτόν είναι σαν να πηγαίνει ο Θεός να συναντήσει τον οικοδόμο άνθρωπο. Και πράγματι μ' αυτόν ο Δημιουργός στολίζει και φωτίζει τη δική μας πυραμίδα του Παραδείσου.

Ο πύργος της χαράς λάμπει με ανείδωτη λάμψη, σαν να είναι ολόκληρος ένας τεράστιος λίθος από διαμάντι. Οι λαμπερές ακτίνες λούζουν ολόκληρο το οικοδόμημα Από τον πρώτο έως τον τελευταίο όροφο αγκαλιάζοντας όλους τους ορόφους, τους φωτίζουν και τους συνενώνουν σε μία ζωντανή και αδιαίρετη ολότητα.

Είναι περιττό ως επιστέγασμα να πούμε: Ας μη ξεγελαστεί κανείς και αντιληφθεί αυτό το οικοδόμημα της πυραμίδας του παραδείσου ως κάποιο υλικό χτίσιμο. Δεν είναι υλικό, αλλά πνευματικό. Όμως, αν και δεν είναι υλικό, είναι πραγματικό, πιο πραγματικό από κάθε υλικό οικοδόμημα. Η πυραμίδα του παραδείσου ειδικωμένη στους ουρανούς, εκτός σώματος, μοιάζει με τον άνθρωπο και μάλιστα όχι με οποιονδήποτε άνθρωπο, αλλά με τον ίδιο τον κύριο Ιησού Χριστό. Αφού στο Βασίλειο του Χριστού δεν μπορεί να μπει κανείς που δε μοιάζει στον Χριστό, ούτε μπορεί κανείς να εισαγάγει σ' αυτό κάτι από το δικό του κτίσιμο, που θα διέφερε από εκείνο το κτίσιμο που όρισε, σχεδίασε εκεί ανακοίνωσε ο Κύριος Χριστός. Όταν αποχωριστούμε αυτό το επίγειο σώμα, τότε θα δούμε καθαρά- θα δούμε κι εμείς και όλοι οι άγγελοι του Θεού- τί ως χριστιανοί οικοδομήσαμε σ' αυτή τη ζωή πάνω στα θεμέλια του Ιησού Χριστού. Σύμφωνα με τα λόγια του υπηρέτη και αποστόλου του Χριστού:

«Αν κάποιοι κτίζουν πάνω σ' αυτό το θεμέλιο με χρυσάφι ή ασημί ή πολύτιμα πετράδια, με ξυλεία, χορτάρι ή άχυρο, η δουλειά του καθενός θα φανεί, θα τη φέρει στο φως η ημέρα της κρίσεως. Γιατί η ημέρα αυτή θα φανεί με τρόπο πύρινο, και η ποιότητα του έργου του καθενός θα δοκιμαστεί από τη φωτιά. Αν το έργο που έκτισε κάποιος αντέξει, αυτός θα λάβει μισθό, αν όμως το έργο του καταστραφεί από τη φωτιά, αυτός θα χάσει την αμοιβή του» (Α Κορ. 'γ,12-13).

Του Θεού μας αιώνια η δόξα και ευχαριστία. Αμήν.

Ιησούς Χριστός Σωτήρας και Λυτρωτής

Ηχεί στα αυτιά μας το κοινωνικόν. «Λύτρωση απέστειλε ο Κύριος το λαό αυτού». Είναι γεγονός ότι αυτό το γεγονός της λυτρώσεως γευόμαστε. Το ότι Αυτός ήρθε, Θεός ών ενώ είναι Θεός, χωρίς να έχει καμία ανάγκη αυτεπάγγελτα ήρθε εδώ στη γη έγινε και άνθρωπος τέλειος όπως και εμείς εκτός αμαρτίας για να θεοποιήσει το ανθρώπινο γένος. Εκείνος έγινε άνθρωπος ίνα ημείς θεοποιηθώμεν» λέει ο Μέγας Αθανάσιος. Και βέβαια η λύτρωση την οποία έφερε δεν ήταν κάτι το εφήμερο. Διότι μας συνέδεσε με τον Άγιο Τριαδικό Θεό από τον οποίον είχαμε απομακρυνθεί, με τη δική μας διάθεση, με τη δική μας πράξη, με τη δική μας προαίρεση, όταν παρακούσαμε τον Θεό σαν πρωτόπλαστοι και εμπιστευτήκαμε τον όφι, το φίδι, τον πονηρό κρυπτόμενο μέσα στο φίδι, τον διάβολο. Τότε χάσαμε την επαφή μας με τον Θεό. Αποκτήσαμε ξανά επαφή και σχέση οργανική και βιωματική με τον Άγιο Τριαδικό Θεό, όταν εκείνος αυτεπάγγελτος ήλθε, με δική του πρωτοβουλία και έλαβε σάρκα και οστά από τα οστά μας. Ολόκληρη την ανθρώπινη φύση την προσέλαβε και την περιέκτισε σε 'κείνο το απλό αντρικό σώμα το οποίο έφερε και του οποίου ένωσε πάλι τα διεστώτα, όπως μας λέει ο Απόστολος Παύλος, και

δημιούργησε την προϋπόθεση και τη δυνατότητα και πάλι να μετέχουμε στη ζωή του Χριστού. Χωρίς συμμετοχή, δεν είναι δυνατόν να πετύχουμε τίποτε, μετέχοντας επαναλαμβάνω στη ζωή του Χριστού να γίνουμε και εμείς κατά χάρη Θεοί. Αυτό είναι άλλωστε το βαθύτερο και ουσιαστικότερο νόημα της εορτής των Χριστουγέννων, του γεγονότος μάλλον των Χριστουγέννων, δηλαδή της ενανθρωπήσεως του Θεού λόγου. Να λοιπόν αδελφοί ότι «λύτρωσιν απέστειλε τω λαώ αυτού» αυτός ο ίδιος ο Θεός, ο δημιουργός Θεός, τον οποίο ξεχάσαμε, τον οποίο προδώσαμε, τον οποίο φτύσαμε κυριολεκτικά, τον οποίο βλασφημήσαμε μ' έργα και με λόγια. Αυτός έρχεται και με δική Του πρωτοβουλία, όχι επειδή του το ζητήσαμε εμείς, «ει γαρ εχθροί όντες κατηλλάγημεν τω Θεώ δια του θανάτου του υιού αυτού, πολλώ μάλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα εν τη ζωή αυτού» λέει ο Απόστολος Παύλος. Διότι εάν, ενώ ήμεθα εχθροί, εσυμφιλιώθημεν με τον Θεόν δια του σταυρικού θανάτου του Υιού του, πολύ περισσότερο τώρα, που έχουμε συμφιλιωθεί, θα σωθόμεν δια μέσου του ζώντος αιωνίως πλησίον του Θεού Κυρίου, Αρχιερέως και μεσίτου ημών Ιησού Χριστού. Και βέβαια η απαρχή της Σωτηρίας, της ενανθρωπήσεως, είναι η κυρία Θεοτόκος που με την συγκατάθεσή της, «ιδού ο δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά το ρήμα Σου», που είπε στον Αρχάγγελο, με την απόλυτη υπακοή της, αυτήν την συγκατάθεση της Παναγίας μας, ο Θεός γίνεται άνθρωπος. Χωρίς αυτή τη συγκατάβαση δεν θα μπορούσε να γίνει η ενανθρώπιση του Λόγου γιατί πάντοτε ο Θεός μας έπλασε ελεύθερους. Μπορούμε λοιπόν και εμείς να την ακολουθήσουμε; Μπορούμε να λέμε και εμείς σε κάθε περίπτωση της ζωής μας, ιδού δούλος ή η δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου; Μπορούμε να έχουμε τόση απλότητα στην καρδιά μας χωρίς διαλογισμούς, αμφιβολίες και αμφισβητήσεις; Πρέπει λοιπόν και εμείς να έχουμε την ίδια διάθεση και να υπακούμε στον Θεό και σίγουρα η υπακοή αυτή θα μας δώσει την λύτρωση την οποία απέστειλε ο Θεός ημών και θα μας ανεβάσει στην βασιλεία των ουρανών.

π.Αποστόλου Θεολόγου.

Το ορθόδοξο δωδεκάημερο των Χριστουγέννων και η λαογραφία του

Το Δωδεκάημερο των Χριστουγέννων είναι η χρονική περίοδος δώδεκα ημερών που αρχίζει μετά τα Χριστούγεννα (25 Δεκεμβρίου) και τελειώνει την παραμονή των Θεοφανείων (5 Ιανουαρίου). Όλος αυτός ο χρόνος θεωρείται χρόνος εορταστικός και ιερός. Διαφέρει από τον απλό χρόνο, τον καθημερινό, ο οποίος εκδαπανάται για τις καθημερινές βιοποριστικές εργασίες και επαγγελματικές, επιστημονικές και άλλες ασχολίες των ανθρώπων. Κατά τη διάρκεια του εορταστικού χρόνου οι καθημερινές ασχολίες διακόπτονται για να μπορούν οι άνθρωποι να χαρούν τις εορτές τους. Το έχουν μεγάλη ανάγκη, τόσο για πνευματική ανανέωση, όσον και για λατρευτικές εκδηλώσεις, αλλά και για ξεκούραση και αλλαγή παραστάσεων, για τη συνάντηση με συγγενείς και φίλους. Μια αρχαία παροιμία λέγει, ότι «βίος ανεόρταστος μακρά οδός (έστιν) απανδόκευτος».

Το Δωδεκάημερο στην ορθόδοξη Εκκλησία.

Τα Χριστούγεννα και τα Θεοφάνεια στην ορθόδοξη εκκλησία περιλαμβάνονται μεταξύ των δώδεκα μεγάλων εορτών, οι οποίες είναι δεύτερες σε σημασία μόνον μετά τη σημασία της εορτής του Πάσχα. Επίσης οι μεγάλες εορτές του Δωδεκαήμερου

περιλαμβάνονται μέσα σε Δεσποτικές εορτές. Κατά το χρονικό διάστημα του Δωδεκαημέρου των Χριστουγέννων δεν υπάρχει καμία νησίσιμη ημέρα εκτός από την τελευταία ημέρα που είναι παραμονή των Θεοφανείων.

Ας σημειωθεί ότι από τις 14 Νοεμβρίου, εορτή του Αγίου Φιλίππου γίνεται το πέρασμα προς τον χειμερινό κύκλο των Εορτών με την έναρξη της σαρανταήμερης νηστείας των Χριστουγέννων. Κατά τη διάρκεια του Δωδεκαημέρου οι εορτές διαδέχονται η μία την άλλη. Και να ο εορτασμός των Χριστουγέννων είναι τριήμερος.

Την 25η Δεκεμβρίου εορτάζεται ή «κατά σάρκα Γέννησις του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, η προσκύνησις των Ποιμένων της Βηθλεέμ και η άφιξις των Τριών Μάγων». Εδώ, βέβαια ο χρόνος συμπυκνώνεται αφού αυτά συνέβησαν σε διαφορετικές χρονικές «στιγμές». Στις 26 του μηνός (δεύτερη ημέρα των Χριστουγέννων) εορτάζεται «η Σύναξις της Θεοτόκου», που αναφέρεται στο ρόλο που έπαιξε η Παναγία στην Ενανθρώπιση του Υιού του Θεού. Αυτή η ημέρα είναι δημόσια αργία ανά το Πανελλήνιον. Την 27η του μηνός (τρίτη ημέρα των Χριστουγέννων) εορτάζεται η μνήμη του Πρωτομάρτυρα Στεφάνου του Αρχιδιακόνου, ο οποίος υπέστη μαρτυρικό θάνατο δια λιθοβολισμού. Η εορτή αυτή εγγίζει την εορτή των Χριστουγέννων. Γι' αυτό και το κοντάκιο του Αγίου Στεφάνου λέγει: «Ο Δεσπότης χθες ημίν δια σαρκός επεδήμει και ο δούλος σήμερον από σαρκός εξεδήμει. Χθες μεν γαρ ο βασιλεύων σαρκί ετέχθη, σήμερον δε ο ικέτης λιθοβολείται».

Στις 29 Δεκεμβρίου είναι η εορτή των Αγίων 14.000 νηπίων «των υπό του Ηρώδου αναιρεθέντων».

Κατά την Βικιπαίδεια («Δωδεκαήμερον») «τα μεθεόρτια των Χριστουγέννων συνεχίζονται μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου, ημέρα που είναι γνωστή ως «Απόδοσις της εορτής των Χριστουγέννων». Εξάλλου η Κυριακή μετά τη Γέννηση, συνήθως αναφερόμενη ως Κυριακή προ των Φώτων (Θεοφανείων), έχει τη δική της λειτουργική σημασία, ως «μνήμη των Δικαίων, Μνήστορος Ιωσήφ, του προγόνου του προφητάνακτος Δαβίδ, και του Ιακώβ του αδελφοθέου».

Το Δωδεκάημερο από την αρχή του Ιανουαρίου.

Ο Ιανουάριος αρχίζει με την εορτή της περιτομής του Ιησού Χριστού, την 1η Ιανουαρίου, και είναι Δεσποτική εορτή. Επίσης την ίδια ημερομηνία είναι η εορτή του Μεγάλου Βασιλείου και τελείται η θεία λειτουργία του ιδίου Αγίου. Αυτή η ημέρα είναι η πρώτη του πολιτικού έτους, είναι δηλαδή η Πρωτοχρονιά. Από τις 2 Ιανουαρίου αρχίζουν τα προεόρτια των Θεοφανείων. Στις 4 του μηνός εορτάζεται η Σύναξις των Εβδομήντα Αποστόλων.

Κατά τη Βικιπαίδεια (ως άνω) η παραμονή των Θεοφανείων στις 5 Ιανουαρίου, ημέρα αυστηρής νηστείας κατά την οποία οι θεοσεβείς δεν θα φάνε τίποτε μέχρι να πιουν τον Μέγα Αγιασμό της επομένης, και γενικά το λειτουργικό περίγραμμα θυμίζει την παραμονή των Χριστουγέννων. Στους ναούς γίνεται η ακολουθία των Μεγάλων και Βασιλικών Ωρών, και το πρωί των Φώτων η Θεία Λειτουργία του Μεγάλου Βασιλείου την οποία ακολουθεί αμέσως η Ακολουθία του Εσπερινού, στο τέλος της οποίας οι γίνεται η τελετή του Μεγάλου Αγιασμού των Υδάτων σε ανάμνηση της Βαπτίσεως του Χριστού».

Ελληνικά έθιμα του Δωδεκαημέρου

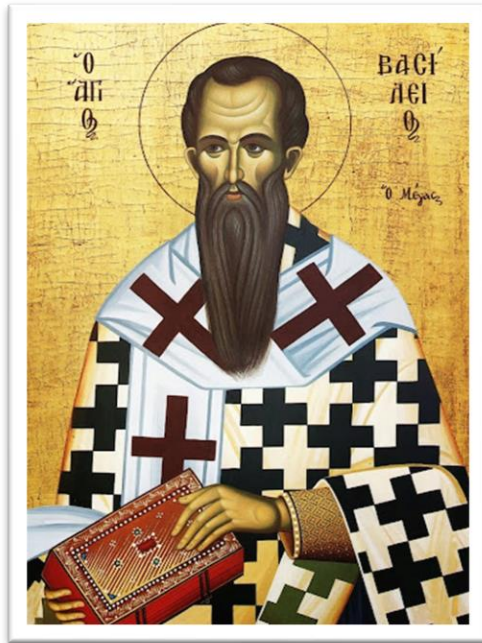
Η ελληνική λαϊκή παράδοση του Δωδεκαημέρου είναι πλουσιώτατη σε έθιμα, τόσο κατά τις τρεις μεγάλες εορτές (Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά, Φώτα) όσον και κατά τις ενδιάμεσες ημέρες. Από την παραμονή των Χριστουγέννων μέχρι την παραμονή των Φώτων «τα νερά λέγονται αβάπτιστα». Οι νοικοκυραίοι σχεδιάζαν διαφόρους σταυρούς σε ορισμένα μέρη του σπιτιού και διατηρούσαν στο τζάκι αναμμένη φωτιά για να μη μπαίνουν (από την καπνοδόχο) οι Καλικάντζαροι και τους κάνουν κακό. Στη Θράκη και στη Χίο ολόκληρο το Δωδεκάημερο στη «γωνιά» καίει ένα μεγάλο κούτσουρο, που το λένε «χριστόξυλο» ή «σκαρκάντζαλος».

Απανθίσματα.

"Εάν έλειπαν οι πειρασμοί, η υπερηφάνεια θα μας είχε κάνει άλλους εωσφόρους, αλλά ο Ουράνιος Πατέρας μας, ο Θεός, μας αφήνει τις θλίψεις, για να ταπεινωνόμαστε."

Γέροντας Εφραίμ Φιλοθεΐτης.

ΟΜΙΛΙΑ. Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν

α. "Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν" (Γέν. 1: 1).

Ὁ θαυμασμός που θαμπώνει τὴ διάνοιά μου δὲν με ἀφήνει νὰ μιλήσω. Τὶ νὰ πῶ πρῶτα; Ἀπὸ πού νὰ ἀρχίσω τὴν ἐξήγησιν; Νὰ ἐλέγξω τὶς ἀνοησίες τῶν ἀπ' ἐξῶ; Ἡ νὰ ἐξηγήσω τὴ δική μας ἀλήθεια;

Πολλὰ διαπραγματεύτηκαν γιὰ τὴ φύσιν οἱ σοφοὶ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καμία θεωρία τους, δὲν τους ἔμεινε χωρὶς νὰ κλονιστεῖ καὶ νὰ ἀνατραπεῖ· πάντοτε ὁ ἐπόμενος ἀνέτρεπε τὸ προηγούμενο.

Έτσι εμείς δεν έχουμε καμία ανάγκη να ελέγξουμε τις θεωρίες εκείνων· αρκούν οι ίδιοι να ανατρέπουν ο ένας τον άλλον. Διότι αυτοί που αγνόησαν τον Θεό, ακόμα δεν παραδέχθηκαν ότι στη γέννηση του παντός προϋπήρξε μία σκεπτόμενη αιτία, αλλά σύμφωνα με την αρχική τους άγνοια, συμπεράναν και τα επακόλουθα συμπεράσματά τους.

Γι' αυτό άλλοι από αυτούς κατέφυγαν στην υπόθεση ότι η αιτία των πάντων είναι τα υλικά στοιχεία του κόσμου. Και άλλοι φαντάστηκαν, ότι η ορατή φύση αποτελείται από άτομα και αδιαίρετα σωματίδια, και από όγκους και πόρους· και ότι, καθώς τα αδιαίρετα σωματίδια άλλοτε μεν ενώνονται μεταξύ τους και άλλοτε αποχωρίζονται το ένα από τα άλλα, συντελείται η γένεσις και η φθορά· και ότι η ισχυρότερη σύνδεση των ατόμων των μαζών που διαρκούν περισσότερο, γίνεται η αιτία της διατηρήσεως του κόσμου.

Πραγματικό ιστό αράχνης υφαίνουν αυτοί που τα γράφουν αυτά, αυτοί που υποθέτουν τόσο λεπτές και ανυπόστατες αρχές, ως αρχές του ουρανού και της γης και της θάλασσας.

Επειδή δεν ήξεραν να πουν: "εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην". Για αυτό η αθεΐα που κατοικεί ανάμεσά τους, τους εξαπάτησε να πιστεύουν ακόμα ότι τα σύμπαντα είναι ακυβέρνητα και αδιοίκητα, και πηγαίνουν όπου τύχει.

Για να μη πάθουμε κι εμείς ο ίδιο, αυτός που συνέγραψε το βιβλίο της δημιουργίας του κόσμου, από τις πρώτες κιόλας λέξεις φώτισε τη διάνοιά μας με το όνομα του Θεού, λέγοντας: "εν αρχή εποίησεν ο Θεός".

Τι ωραίο πράγμα η τάξη! Έβαλε πρώτα αρχή, για να μην πουν μερικοί ότι ο κόσμος είναι άναρχος· έπειτα πρόσθεσε το "εποίησε", για να φανεί ότι αυτό που δημιουργήθηκε είναι ελάχιστο μέρος της δυνάμεως του Δημιουργού. Επειδή, όπως ο κεραμέας με μία και

την ίδια πάντοτε τέχνη διαπλάθει αναρίθμητα σκεύη, χωρίς να εξαντλείται ούτε η τέχνη του, ούτε η δύναμη του, έτσι και η δημιουργική δύναμη τού Δημιουργού τού σύμπαντος, δεν είναι ανάλογη ενός μόνο κόσμου, αλλά απείρως μεγαλύτερη. Αυτή η δύναμη, με την κλήση τού θελήματός Του, μόνη της έφερε στην ύπαρξη τα μεγέθη των πραγμάτων που βλέπουμε.

Αφού λοιπόν ο κόσμος και αρχή έχει και δημιουργήθηκε, ψάξε να μάθεις ποιος είναι εκείνος που τού έδωσε αρχή και ποιος τον έπλασε.

Ή μάλλον, για να μην παραπλανηθείς έξω από τον δρόμο της αλήθειας ερευνώντας με ανθρώπινους συλλογισμούς, σε προλαβαίνει με τη διδασκαλία, αποτυπώνοντας κατά κάποιο τρόπο σαν σφραγίδα και φυλαχτό στις ψυχές μας το πολυτίμητο όνομα του Θεού, λέγοντας: "Εν αρχή εποίησεν ο Θεός".

Η μακάρια φύση, η άφθονη αγαθότητα, αυτό που αγαπούν όσοι έχουν λογική, το πολυπόθητο κάλλος, η αρχή των όντων, η πηγή της ζωής, το νοερό φως, η απρόσιτη σοφία, Αυτός "έπλασε στην αρχή τον ουρανό και τη γη".

www.oodegr.com

Απανθίσματα.

Σας ικετεύω, δοκιμάστε.

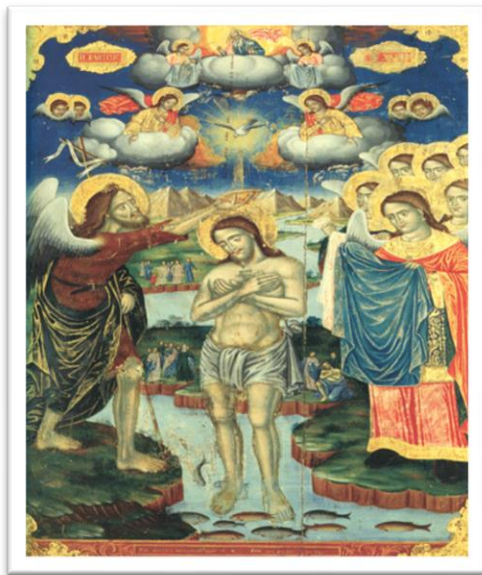
Αν κάποιος σας προσβάλει ή σας ατιμάσει ή σας πάρει κάτι από τα υπάρχοντά σας ή και αν καταδιώκει την Εκκλησία ακόμη, προσευχηθείτε στον Κύριο λέγοντας:

«Κύριε, όλοι είμαστε πλάσματά Σου. Αιπήσου τους πλανημένους δούλους Σου και κάλεσέ τους σε μετάνοια».

Και τότε θα έχεις αισθητά τη Χάρη στην ψυχή σου.

Άγιος Σίλουανός ο Αθωνίτης

Οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας για την Εορτή των Θεοφανείων.

«Και βαπτίζεται ὁ Χριστός... γιά νά γίνει σ' ἐμᾶς παράδειγμα καί ὑπογραμμός γιά τό βάπτισμα».

(Άγιος Ιωάννης ὁ Λαμασκηνός).

«Βαπτίσθηκε ὁ Χριστός, ὄχι γιά νά συγχωρεθοῦν οἱ ἁμαρτίες του (διότι ἦταν ἀναμάρτητος) ἀλλά, βαπτίσθηκε ἐνῶ ἦταν ἀναμάρτητος, γιά νά δώσει θεία χάρη καί ἀξία στούς βαπτιζομένους».

(Άγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων).

«Αυτή είναι ἡ ἡμέρα κατὰ την οποία ὁ Χριστός βαπτίσθηκε καὶ αγίασε τα νερά. Γι' αὐτό βέβαια καὶ τα μεσάνυχτα αὐτῆς τῆς γιορτῆς ὅλοι φέρνουν νερό καὶ το τοποθετοῦν μέσα στο σπῖτι, φυλάγοντας το ὅλο τον χρόνο, ἐπειδὴ σήμερα αγιάσθηκαν τα νερά. Καὶ το θαῦμα τον αγιασμοῦ των νερῶν γίνεται φανερό ἀπὸ το ὅτι δεν αλλοιώνεται το νερό με το πέρασμα του χρόνου, ἀλλὰ ολόκληρο τον χρόνο καὶ πολλές φορές δύο καὶ τρία χρόνια παραμένει καθαρὸ καὶ φρέσκο το νερό πού ἀντλήθηκε σήμερα, καὶ βρίσκεται μετὰ ἀπὸ

τόσο χρόνο σε ἴση ἀξία καὶ κατάσταση με το νερό πού μόλις πρὶν ἀπὸ λίγο πήραν ἀπὸ την πηγῆ».

(Ἅγιος Ἰωάννης ο Χρυσόστομος).

«Ἡ περιστερὰ εἶναι «ἡμερο ζῶο καὶ καθαρὸ. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ το Πνεῦμα εἶναι Πνεῦμα πραότητος, γι' αὐτὸ φανερόνεται καὶ σ' αὐτό». Καὶ ὁ Μεσσίας εἶναι πράος καὶ ταπεινὸς στην καρδιά (Ματθ. ια' 29, κα' 5) καὶ συνιστὰ την πραότητα στους διακόνους του (Ματθ. ι 16) καὶ για τους πράους επιφυλάσσει ως κληρονομία τη γη (Ματθ. ε' 5). Δεν κατεβαίνει το Πνεῦμα με τη μορφή ἀετοῦ, πού, ἀν καὶ εἶναι ὁ βασιλιάς των πτηνῶν, εἶναι ὁμως σαρκοφάγο πτηνὸ, ἀλλὰ κατεβαίνει με τη μορφή περιστερᾶς, τῆς ὁποίας κανένα ἄλλο πτηνὸ δεν εἶναι περισσότερο ἀκακο καὶ ἀβλαβές. Ἡ περιστερὰ ἦταν το μόνο ἀπὸ τα πτηνά πού προσφερόταν ως θυσία (Λευιτ. α 14) καὶ ὁ Χριστὸς δια τον αἰωνίου Πνεύματος, πρόσφερε τον εαυτὸ Τον ἄμεμπτη θυσία στον Θεό. Ἡ περιστερὰ ἀκόμη ἦταν το ἔμβλημα τῆς καθαρότητος. Καὶ ἡ ἐμφάνιση τῆς ἐδῶ συμφωνεὶ πρὸς τη γλυκύτητα καὶ τον εἰρηνικὸ χαρακτήρα τῆς βασιλείας του Χριστοῦ»

(Ἅγιος Ἰωάννης ο Χρυσόστομος)

«Βαπτίζομαι από εσένα τον δούλο, ώστε κανένας βασιλιάς ή άνθρωπος με άξιωμα να μή περιφρονήσει τό νά βαπτισεί από άπλό ιερέα».

(Άγιος Ίππολυτος Ρώμης).

« Ό Χριστός, αν και δεν είχε ανάγκη να καθαριστεί με το Βάπτισμα, γιατί ποια ανάγκη έχει ή αυτοκάθαρση να καθαριστεί; Παρ' όλα αυτά, αυτός καθαρίζεται και βαπτίζεται σήμερα για χάρη του Αδάμ, ό όποιος έπεσε στη λάσπη της αμαρτίας, και γι' αυτό χρειαζόταν να καθαριστεί από αυτήν».

(Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης)

Απανθίσματα.

Ο Θεός έδωσε σε κάθε άνθρωπο διαφορετικά χαρίσματα, για να μην μοιάζουν μεταξύ τους οι άνθρωποι. Γιατί αν δεν γινόταν αυτό, οι άνθρωποι δεν θα είχαν την ανάγκη ο ένας, του άλλου και θα ήταν δυστυχείς. Ενώ τώρα αυτή η διαφορετικότητα, δημιουργεί αρμονία στην κοινωνία και ικανοποιούνται όλες οι ανάγκες, όλα τα αγαθά του ανθρώπου. Για παράδειγμα αν όλοι γινότουσαν επιστήμονες, ποιός θα άρμεγε την αγελάδα και πως ο άνθρωπος θα έπινε το γάλα; Πόσο ωραία και πόσα σοφά τα δημιούργησε όλα ο Θεός!!!

Δημήτριος Παναγόπουλος, Ιεροκήρυκας

«Τρεις τρόποι σωτηρίας υπάρχουν Ο πρώτος, του να μην αμαρτάνουμε πιά. Ο δεύτερος, να μετανόησει κανείς επάξια, και ο τρίτος, γι' αυτούς που αμάρτησαν, οι δοκιμασίες και οι θλίψεις και η υπομονή...»

Άγιος Αναστάσιος ο Σιναΐτης.

Η Κορίνα από το Περού

"Ένα καλοκαιρινό πρωινό λαμβάνω το παρακάτω μήνυμα από ένα πνευματικό μου τέκνο:

«Ευλογείτε πάτερ! Πρέπει να σας ενημερώσω για ένα πρόσωπο που γνωρίζω. Λέγεται Κορίνα. Είναι μια κοπέλα 56 ετών, περουβιανή, ζει 35 χρόνια στην Ελλάδα,

ευσεβής, με σεβασμό στην ορθοδοξία και με πνευματικές αναζητήσεις. Ταλαιπωρείται με καρκίνο (σε έντερο και ήπαρ από το 2013) και πλέον βρίσκεται σε προχωρημένο στάδιο. Έχει πειραχτεί και το πάγκρεας.

Ζητάει μετά μεγάλου πόθου να μιλήσει με ιερέα ορθόδοξο.

Δεν είναι εύκολο πλέον να μετακινηθεί. Θα πρέπει να την επισκεφθεί κάποιος στο χώρο της. Ζει στα Εξάρχεια στο κέντρο της Αθήνας. Θα μπορούσατε εσείς να βοηθήσετε;»

Απάντησα θετικά και πήγα χωρίς δεύτερες σκέψεις.

"Παπά Γιώργη ο Θεός σου στέλνει κι άλλη ψυχούλα για να διακονήσεις με την ιερωσύνη που σου χάρισε," σκέφτηκα.

Χτύπησα την πόρτα και μου άνοιξε η αδελφή της η οποία με υποδέχτηκε δακρυσμένη.

Με οδήγησε στο σαλόνι που βρισκόταν η Κορίνα ξαπλωμένη και εξασθενημένη.

Μόλις με είδε, ανασηκώθηκε από σεβασμό ξεχνώντας κάθε πόνο.

Χαμογέλασε με όση δύναμη της είχε απομείνει, λέγοντάς μου πως είναι η πρώτη φορά που την επισκέπτεται ένα επίσημο πρόσωπο. Της εξήγησα πως ο ιερέας δεν είναι επίσημο πρόσωπο με την κοσμική έννοια.

Χαμογέλασε ξανά και μου είπε πως, σήμερα, μπήκε ο Χριστός στο σπίτι της.

Σιώπησα και την άφησα να ανοίξει την ψυχή στον Χριστό που έβλεπε.

Εγώ έτσι κι αλλιώς ήμουν απλά ένα σκεύος μεταφοράς της χάριτος της Ιερωσύνης.

Η Κορίνα, μου μίλησε για τα δύσκολα παιδικά της χρόνια και την μετέπειτα μαρτυρική της ζωή.

-«Πάτερ μπορεί να πονάω και να μην μπορώ να περπατήσω αλλά είμαι πολύ ευτυχισμένη κι ευγνώμων στον Θεό που μου έχει δώσει τόσα πολλά».

Και με μια κίνηση χειρός μου δείχνει το σπίτι της. Το μόνο που μπορούσα να διακρίνω, ήταν φτώχεια, φτώχεια, φτώχεια κι μερικές γλαστρούλες κακομοίρικές στο σκονισμένο μπαλκονάκι για τις οποίες καμάρωνε.

-«Πάτερ, στο σπίτι μου στο Περού, μαζί με την πολύτεκνη οικογένειά μου, ξύναμε τον τοίχο και τρώγαμε τον ασβέστη.

Στην καλύτερη περίπτωση αν είχαμε χαρτί, τρώγαμε αυτό. Τώρα όμως πάτερ που νιώθω το τέλος, θέλω να γνωρίσω τον Χριστό όσο γίνεται καλύτερα. Πείτε μου σας παρακαλώ τα πάντα για την Ορθοδοξία.

Δεν βαπτίστηκα μικρή λόγω των πολλών και ποικίλων προβλημάτων».

Της είπα αρκετά, αλλά ήδη γνώριζε και είχε διαβάσει.

Ήθελε, απλά, την επιβεβαίωση. Εκτιμώντας την όλη κατάσταση και κυρίως της υγείας της, έχοντας και μια μικρή εμπειρία στην πορεία της ιερατικής μου διακονίας, ήξερα πως ο Θεός που για όλες τις ψυχές μεριμνά, περίμενε οχτώ χρόνια αυτήν την αποδοχή, αλλά κι ο διάβολος δεν θα καθόταν ήσυχος.

Την ρώτησα

-«θέλεις παιδί μου να βαπτιστείς»;

-«Θέλω πάτερ μου»! Φώναξε με δάκρυα στα μάτια.

-«Ετοιμάσου λοιπόν, την Κυριακή βαπτίζεσαι!»!

Την Παρασκευή η κατάσταση της υγείας της υποτροπίασε και αποφασίστηκε η εισαγωγή της στο νοσοκομείο.

Αυτομάτως αυτό σήμαινε την αναβολή ή και την οριστική ματαίωση της βαπτίσεως.

Παρακάλεσα πολλούς να προσευχηθούν κι ο Θεός εισάκουσε τις ταπεινές μας προσευχές.

Η υγεία της βελτιώθηκε τάχιστα, κι ο γιατρός μάς είπε να αφήσουμε το Σαββατοκύριακο να περάσει.

Δοξασμένο το όνομα του Κυρίου, η βάπτιση προχωράει.

Όλοι της πήραν κι από κάτι. Άλλος χάρισε τον Σταυρό του, άλλος τις πετσέτες, άλλος τον χιτώνα, άλλος τα κεράσματα, άλλος το αναπηρικό καροτσάκι κ.ο.κ.

Έφτασε η ώρα! του Μυστηρίου. Χαρά μεγάλη. Πρώτη φορά, χαρούμενη η Κορίνα μετά από τόσα χρόνια. Έλαμπε ολόκληρη. Οι κοπέλες φρόντισαν να φορέσει τον χιτώνα βοηθώντας την σε όλο το μυστήριο.

Η βάπτιση προχωρούσε...

«Βαπτίζεται η δούλη του Θεού Κυριακή-Γλυκερία, εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος».

Στο μυστήριο του Χρίσματος, η Κυριακή Γλυκερία εξέπεμπε φως (μπορεί να ήταν η ιδέα μου).

Δεν το είπα σε κανέναν. Κοίταζε συνεχώς ψηλά και χαμογελούσε.

-«Τι βλέπεις παιδί μου»;

Δεν μου απάντησε...

Μετά το μυστήριο, η ψυχολογία της ήταν τόσο καλή που μιλούσε με όλους. Αστειευόταν, μας αγκάλιασε και, ύστερα από πολύ καιρό, έτρωγε κανονικά.

Το βράδυ η υγεία της επιδεινώθηκε ξαφνικά. Το πρωί νοσηλεύτηκε εσπευσμένα.

Την πήρα τηλέφωνο!

-«Πονάς παιδί μου»;

-«Πονάω πάτερ, Δόξα τω Θεώ. Θέλω να έρθετε να μου κλείσετε τα μάτια».

Πήγα αργά το βράδυ κι ανέβηκα και μπήκα στο δωμάτιό της.

-«Καλώς ήλθατε πάτερ... σας έβλεπα που ερχόσασταν με το αυτοκίνητο, που σταθμεύσατε πάνω στο πεζοδρόμιο, που σταθήκατε κάτω, που ανεβήκατε μέχρι που μπήκατε μέσα».

-«Πώς με είδες παιδί μου αφού δεν μπορείς να σηκωθείς»;

Μετά σκέφτηκα πως, μήπως λόγω της κατάστασής της έβλεπε διάφορες παραισθήσεις, και τη ρώτησα αν με έβλεπε με άσπρα ρούχα, άμφια κτλ.

Με απόλυτη ηρεμία όμως και νηφαλιότητα, μου απάντησε ότι απλά με έβλεπε όπως ήμουν στα μαύρα, με το ράσο και το καλυμμαύχι.

Μιλήσαμε αρκετά, εξομολογήθηκε ό,τι θυμόταν από μικρή, αν και η βάπτιση ανανεώνει και μεταμορφώνει την ψυχή.

Ζήτησε να μάθει για τον παράδεισο.

Της είπα ότι είχα διαβάσει από τους πατέρες για την διαδικασία της εξόδου της ψυχής από το σώμα και για το πώς περιγράφουν τον παράδεισο.

Ήταν χαρούμενη και αγωνιούσε να συναντήσει τον αγαπημένο της Ιησού Χριστό. Προσευχόταν πολύ και στην Παναγία.

Μου κρατούσε σφιχτά το χέρι και μου ζητούσε να μείνω μέχρι να της κλείσω τα μάτια. Της είπα ότι η δική μου επίγεια διακονία τελειώνει εδώ και πως θα επικοινωνούμε, με πνευματικό τρόπο, από δω και στο εξής. Αποχαιρετιστήκαμε και οι δύο κλαίγοντας, δίνοντας ραντεβού στα ουράνια σκηνώματα (αν τα καταφέρω).

Μου ζήτησε να ειδοποιήσω την αδελφή της, η οποία ήρθε την επόμενη ημέρα και της έκλεισε τα μάτια.

Σήμερα ήταν τα σαράντα της.

Αιωνία η μνήμη αυτής!

Θαυμαστός ό Θεός έν τοῖς άγίοις Αυτοῦ

π. Γεώργιος Χριστοδούλου

(η παρούσα δημοσίευση αναρτάται, σύμφωνα και με την έγκριση της αδελφής της, για ψυχική ωφέλεια)

Αμαρτίες και Αυτοκριτική. Ερωτηματολόγιο

Αγαπούμε τον Θεό περισσότερο από τα πιο αγαπητά μας πρόσωπα και πράγματα;

Ευχαριστούμε κάθε μέρα τον Θεό για τις ευεργεσίες του και ζούμε όπως θέλει Αυτός;

Πιστεύουμε ότι ο Χριστός είναι Υιός του Θεού και ότι Αυτός πρόκειται να μας αναστήσει εν καιρώ, για να ζήσουμε αιώνια κοντά του;

Ελπίζουμε στην Πρόνοια του Θεού, και στηριζόμαστε σ'Αυτόν, ή σε ανθρώπους και στα πλούτη μας;

Μήπως απελπιζόμαστε όσο αφορά την Σωτηρία της ψυχής μας και την

άφεση των αμαρτιών μας;

Μήπως τα χάνουμε και γογγύζουμε όταν μας βρουν δυσκολίες οικονομικές, θλίψης, αρρώστιες κ.τ.λ.;

Προσευχόμαστε κάθε μέρα και προσέχουμε στα λόγια μας κατά την ώρα της προσευχής;

Εκκλησιαζόμαστε τις Κυριακές και μεγάλες εορτές, παρακολουθώντας τα λεγόμενα, από την αρχή ως το τέλος με ευλάβεια;

Μετανοούμε για τις αμαρτίες συχνά και πηγαίνουμε στον ιερέα για εξομολόγηση;

Κοινωνούμε συχνά με την άδεια του εξομολόγου μας, και με την πρόεπουσα προετοιμασία;

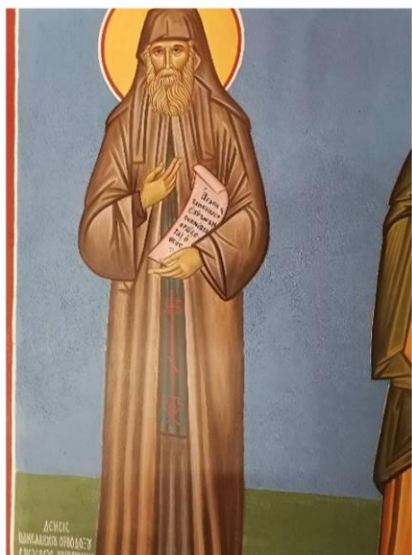
Αγωνιζόμαστε διαρκώς να αποκτήσουμε τις αρετές (Αγάπη, πραότητα, υπομονή, αγνότητα, κ.τ.λ.);

*Από το βιβλίο «Εγκόλπιο Ορθοδοξίας»
(συνεχίζεται...)*

Αγιογραφία Αγίου Παΐσιου

Με τη χάρη του Θεού ολοκληρώθηκε η αγιογράφηση της εικόνας του Αγίου Παΐσιου, στον ιερό ναό Αγίου Γεωργίου κυνηγών στην περιοχή «Μάραθος» του νομού Μαγνησίας. Ο πνευματικός μας πατέρας ιερουργεί στον ναό αυτό πάνω από σαράντα έτη.

Μια μεγάλη δωρεά

Τον αγιασμό θεμελίωσης επί της οδού Καβάφη 10 πραγματοποίησε ο γέροντας μας την Κυριακή 5 Δεκεμβρίου. Στο οικόπεδο που βρίσκεται επί της συγκεκριμένης οδού αναγείρεται συγκρότημα οικιών με δαπάνη του πατρός Αποστόλου και της πρεσβυτέρας Μαρίας. Το κτίριο μετά την ολοκλήρωση του θα αποτελέσει περιουσία της ενώσεώς μας.

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος (περιστατικὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ του)

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος ὅταν ἦταν 90 εἰσὼν, του μῆκε ο λογισμὸς:

"Ἄραγε, θα ἔφτασε κανεῖς στα πνευματικὰ μέτρα που βρίσκομαι;" Προσεύχεται και του παρουσιάζεται ἄγγελος Κυρίου και του λέει:

- Ἐφτασες σε μεγάλα μέτρα Ἀντώνιε! Ἐφτασες στα μέτρα του τσαγκάρη της Ἀλεξανδρείας, χωρίς να του πει ο ἄγγελος, το ὄνομα και που βρίσκονταν το μαγαζὶ του και ἔγινε ἀφαντος!

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος αποφάσισε να πάει στην Ἀλεξάνδρεια, για να γνωρίσει αυτόν τον τσαγκάρη. Να ὁμως που η Ἀλεξάνδρεια τότε εἶχε 3000 τσαγκάρηδες και θα ἔπρεπε να ψάξει πολὺ! Πῆγε σε πολλοὺς τσαγκάρηδες και δεν τον βρήκε, ὥσπου τελικὰ και μετὰ ἀπὸ πολὺ ψάξιμο πῆγε και σε κάποιον, που το Πνεῦμα το Ἅγιο τον ενημέρωσε, ὅτι εἶναι αυτός που ψάχνει! Μπαίνει λοιπὸν μέσα στο μαγαζὶ του, τον χαιρετᾶει, του συστήνεται και του λέει:

- Με ἔστειλε ο Κύριος για να σε συμβουλευτώ!
Ὁ τσαγκάρης παραξενεύτηκε:
- Εγὼ να συμβουλέψω εσάς, τον Μέγα Ἀντώνιο;
- Ναι, πες μου ἀδερφέ κάτι ἀπὸ τη ζωὴ σου για να ωφεληθῶ...

Ο τσαγκάρης τότε, του είπε τα εξής:

- Είμαι 40 χρόνια τσαγκάρης και βλέποντας τον κόσμο που περνάει έξω από το μαγαζί μου, σκέφτομαι πάντα το εξής: "Οι πάντες σώζονται, μόνο εγώ θα κολαστώ!"...

Ο Μέγας Αντώνιος τον θαύμασε και του είπε:

- Αυτό πρώτη φορά το άκουσα! Εγώ σκεφτόμουν, ότι πολλοί θα κολαστούν! Έφτασες σε μεγαλύτερα μέτρα από μένα! Κάτι άλλο έχεις να μου πεις;

- Την ημέρα κερδίζω 10 νομίσματα, του λέει ο τσαγκάρης. Και μέχρι να πάω στο σπίτι μου, καθ' οδόν κάνω ελεημοσύνη τα 5 νομίσματα και τα υπόλοιπα 5 τα δίνω στην γυναίκα μου και την λέω: "Γυναίκα αυτά είναι τα σημερινά κέρδη. Κράτα τα 2,5 νομίσματα για τις δικές μας ανάγκες και τα άλλα 2,5 κάντα ελεημοσύνη! Αυτό το κάνω για 40 χρόνια!

Ο Μέγας Αντώνιος έμεινε άφωνος! Και του είπε:

- Σε παρακαλώ αδερφέ, πες μου ακόμα ένα ψυχοφέλιμο.

Και του λέει ο τσαγκάρης:

- Παιδί με την γυναίκα μου δεν έχουμε. Διότι κάναμε συμφωνία με την γυναίκα μου να μην έρθουμε σε σχέση και να κρατήσουμε απόλυτη παρθενία! Και κοιμόμαστε σε χωριστά δωμάτια. Ο κόσμος αυτό δεν το γνωρίζει και νομίζει, ότι η ατεκνία μας οφείλεται σε βιολογική αιτία...

Ο Μέγας Αντώνιος ακούγοντας όλα αυτά του είπε:

- Τέτοια αγνότητα και καθαρότητα, δεν την είδα ούτε στους πιο μεγάλους ερημίτες και αναχώρησε για την έρημο.

Βέβαια ο Μέγας Αντώνιος ήταν σε πολύ μεγαλύτερα μέτρα από τον τσαγκάρη, αλλά του έκανε αυτό το μάθημα ο Θεός, για να μη υπερηφανεύεται.

Γέροντας Εφραίμ της Σκήτης του Αγίου Ανδρέα

Απανθίσματα.

Ὅπως σὲ ἓνα σπίτι, ὅταν δὲν ὑπάρχουν φῶτα καὶ ἐπικρατεῖ πηκτὸ σκοτάδι εἶναι φυσικὸ οἱ ἔνοικοι νὰ τρακάρονται μεταξύ τους, ἔτσι καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ, "τρακάρονται" στὸν κόσμο μεταξύ τους, μὲ τὰ πάθη καὶ τὶς ἔχθρες τους.

† Δημήτριος Παναγόπουλος, Ἱεροκήρυκας

Η Υπαπαντή του Κυρίου

Πόσο εκπληκτική και όμορφη είναι η εικόνα, ο πρεσβύτερος να κρατά στην αγκαλιά του το βρέφος, και πόσο παράξενα τα λόγια του: «ὄτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου...». Συλλογισμένοι αὐτά τα λόγια αρχίζουμε να εκτιμούμε το βάθος αὐτοῦ του γεγονότος και τη σχέση που ἔχει με μας, με μένα, με την πίστη μας. Ὑπάρχει στον κόσμο κάτι πιο χαρούμενο ἀπὸ μια συνάντηση, μια «υπαπαντή» με κάποιον που αγαπᾷ; Είναι ἀλήθεια πως το να ζεις σημαίνει να περιμένεις, να αποβλέπεις σε μια συνάντηση. Δεν είναι ἀραγε η υπερβολική και ὀμορφη προσδοκία του Συμεών το σύμβολό της; Δεν είναι η πολύχρονη ζωὴ του σύμβολο της προσδοκίας, αὐτός ο «πρεσβύτερος» που περνᾷ ολόκληρη τη ζωὴ του περιμένοντας το φως που φωτίζει τους πάντες και τη χαρὰ που πληρῶνει τα πάντα; Πόσο δε ἀπροσδόκητο, πόσο ἀρρηγτα ὀμορφο είναι το ὅτι το πολυαναμενόμενο φως και η χαρὰ ἔρχεται στον πρεσβύτερο Συμεών με ἓνα παιδί! Φανταστείτε τα τρεμάμενα χέρια του γέροντα Συμεών καθὼς παίρνει στην αγκαλιά

του το σαρανταήμερο βρέφος τόσο τρυφερά και προσεκτικά, ατενίζοντας το μικρό πλάσμα, και πλημμυρίζοντας από δοξολογία: «νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου». Ο Συμεὼν περίμενε. Περίμενε σε ολόκληρη τη ζωή του, και είναι βέβαιο πως στοχαζόταν, προσευχόταν και βάθαινε καθώς περίμενε έτσι, ώστε στο τέλος ολόκληρη η ζωή του να είναι μια συνεχής «Παραμονή» της χαρούμενης συνάντησης.

Δεν είναι καιρός να αναρωτηθούμε τι περιμένουμε; Τι επιμένει η καρδιά μας να μας υπενθυμίζει συνεχώς; Μεταμορφώνεται βαθμιαία η ζωή μας σε μια αναμονή, καθώς περιμένουμε να συναντηθούμε με τα ουσιώδη; Αυτά είναι τα ερωτήματα που θέτει η Υπαπαντή. Εδώ, σ' αυτή τη γιορτή η ζωή του ανθρώπου αποκαλύπτεται ως ανυπέβλητη ομορφιά μιας ώριμης ψυχής, που έχει απελευθερωθεί, βαθύνει και καθαριστεί από καθετί το μικρόψυχο, το ανόητο και τυχαίο. Ακόμη και τα γηρατεία και ο θάνατος, η γήινη μοίρα που ὅλοι μας μοιραζόμαστε, παρουσιάζονται εδώ τόσο απλά και πειστικά ως ανάπτυξη και άνοδος προς εκείνη τη στιγμή, όταν με ὅλη μου την καρδιά, στην πληρότητα της ευχαριστίας, θα πω: «νῦν ἀπολύεις». Είδα το φως να διαπερνά τον κόσμο. Είδα το «Παιδίον», που φέρνει στον κόσμο τόση θεϊκή αγάπη, και που παραδίδεται σε μένα. Τίποτε δεν προκαλεί φόβο, τίποτε δεν είναι άγνωστο, ὅλα τώρα είναι ειρήνη, ευχαριστία, αγάπη. Αυτά φέρνει η Υπαπαντή του Κυρίου. Εορτάζει τη συνάντηση της ψυχής με την Αγάπη, τη συνάντηση μ' Αυτόν που μας ἔδωσε τη ζωή, και που μου ἔδωσε το κουράγιο να τη μεταμορφώσω σε αναμονή.

† π. Αλέξανδρος Σμέμαν

